

על פני תחום פסיכולוגיה, תחום שמקורה בהתפתחות הטראגית של שני הדורות האחרונים.

זה יהיה תפקידו הראשון של מישטר הדור בישראל: לעשות מאות מעשים קטנים, יומיומיים, בשטח המדיני והתרבותי, כדי ליצור במרחב אקלים חדש, שיסלק את המכשול הפסיכולוגי. רק אז יוכל איש כמו בן-שיחי להסיק בצורה גלויה ומודעת את המסקנה המוכתרת לו על-ידי הגיונו.

„אנחנו בני אדם!”

באמצע השיחה נודמנה למקום צעירה ישראלית. הזמנתה לשבת ליד שולחןנו, ופניתי אל בן-שיחי: „צעירה זו היא ילידת הארץ, דור שלישי. שפת-אמה היא עברית. ילדיה יבורו עברית. ילמדו בבית-ספר עיברי. תרבותם תהיה ישראלית. הפולקלור שלהם יהיה ישראלי. האם אתה מאמין באמת שכל זה יעלם אי-פעם מעצמו, כאילו לא היה? כמו שפן של קוסמו?”

האיש פנה אל הצעירה בסקרנות רבה. „האם ראתי פעם ערבי בחייו?” שאל.

הצעירה הודתה שלא. ואכן, לאותה בת 18 היה זה „האויב” הראשון מעבר לגבול שראתה בחייה.

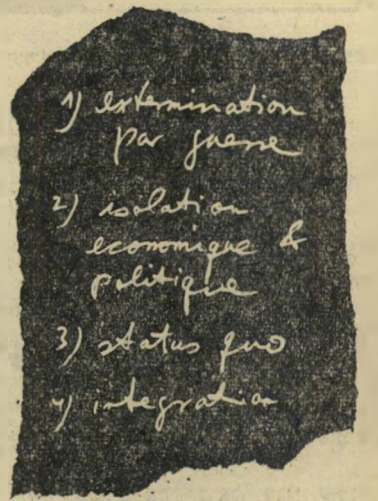
„אם כן, אמר בן-שיחי, והישיב לה את ידו, „את רואה שאנחנו בני-אדם, לא גאנגסטרים, פראי-אדם ורוצחים.”

יתכן שהיה לרגע זה ערך סמלי כלשהו. שנים דבר במרחב לא יזוהו אם לא יתחילו שני הצדדים לראות את המציאות שמעבר לגבולם כמות שהיא. לא בראי העקום של תעמולה בנוסח „היטלר של המיזרח התיכון” ו„מדינת-שורדים ציונית.”

גם שוחרי-השלום בישראל עולמים לראות בדמיונם תמונה כזוהי, ולדגול בתפיסות מיושנות, אם לא יפגשו מדי פעם בערבים בשרודם. כי התמונה המרחיבת משתנה במציאות, והאקלים המרחבי נמצא בתנועה מתמדת. שיחה זו הוכיחה לי שאפילו בחצי-השנה האחרון חל שינוי ניכר.

המצב הנוכחי טומן בחובו סיכויים רבים ליוזמות-שלום ישראליות, אף כי לבראית עין נידמה שההפך נכון. אילו היה קיים מישטר מתאים בישראל, היה מנצל את המציאות הנוכחית כדי לגשר על פני התהום הנפשית הפעורה בין ישראל לבין המחנה הערבי המהפכני.

הוא היה עושה זאת על-ידי ניהול מדיניות, שתוכיח בכירור שי-

4 אפשרויות לפתרון בעיית יחסי ישראל-ערב כפי שהועלו בשיחה בין עורך העולם הזה לדובר לאומי ערבי: השמדת ישראל, ביורד מדיני וכלכלי, סטאטוס-קוו, השתלבות במרחב.

הוא תומך ביסודות הקודמה בענין הערבי.

אין זה קל, במצב הנוכחי, שבבוע בו נהרגים אנשים על הגבול הסורי, קשה שבעתים לעכל הגיון זה.

אך יהיה זה טראגי אם בגלל תקריות פרובוקטיביות, שאיננו יודעים מי יזוה אותן ומה הן מטי רותיהן הפמיונות, נתרסק מן היעד שהוא לבדו חשוב לישראל: השלום.

במדינה

(המשך מעמוד 10)

והשקעות-הון אפשר לקבל מחו"ל (אם בכלל)?

את הפער בין מחיר המזון, הנשק והחובות המוחזרים למענקים-מגביות-מילואת-השקעות-הון צריך לכסות, כמובן, על-ידי יצוא.

המייצא הכי טוב בארץ הוא הסקטור החקלאי. אבל גם הוא לא יעיל מספיק. את עובדי החקלאות המיותרים יש להעביר לתעשיות הייצוא. ועובדי תעשיות יש ייצא חייבים לעבוד בשכר נמוך כדי שתוצאת ההיה ברת-תחרות בשוקי חו"ל.

מרד ואנרכיה. כאן הפסקי אלון-קיינס את הניתוח שלו, הסביר את חשיבות שכתר-העבודה הנמוך. זה יביא, בין השאר, גם לרמת-חיים נמוכה. רמת-חיים נמוכה תצמצם את השירותים הבתלי-יצרניים, הואיל ולא יהיו לקוחות שיוכלו להרשות לעצמם את קניית השירותים.

קובע רואה-השחורות אלון: רמת-החיים צריכה לרדת לרמה שאנחנו יכולים להרשות לעצמנו ולא לעלות לרמה שהיינו רוצים שתהיה לנו.

מה היא רמה זאת? הרבה יותר נמוכה, עד כדי 50%, ממה

כריזמן קיינס

שכר נמוך, רמה נמוכה

שיש לנו כיום. בערך כמו רמת-החיים של הונג-קונג.

עד כמה מופשטת אפשרות זאת יודע אלון בעצמו. שואל הוא: „האם נוכל לס' בול הורדה זאת בלי מרד, אנרכיה ואפילו מלחמת-אזרחים?”

יובל ביג'י

און, כוח ורענונות

הדואר עומד בימים אלה בעומס עבודה קשה. מאז 1948, טוענים העובדים, לא עבר עליהם גל כל כך גדול של טלגרמות. המול היחידי הוא שאין להם שום קשרים באיתור הכתובות. כי כל הטלגרמות מכוונות אל כתובת אחת: הויז בן-גוריון.

מדווחת תכתב, העורך הזה"ע מכוין **הברכות ליובל ביג'י:**

עד עכשיו עברו בדואר בערך אלפיים מכתבים של ילדים, עם ציורים, שלוש אלפים מכתבים של אנשים חשובים, למרות שלא ברור אם יש במדינה כל כך הרבה אנשים כאלה, וכחמשת אלפים מכתבים מהעם.

המייבקר הכי משמח היה מייבקר של שאגאל. אמנם לא היה כתוב שם שום דבר עליו במיוחד. אבל אחרי שבן-גוריון אמר לשאגאל שהוא לא יודע לצייר, ואחר-כך שאגאל ענה לבן-גוריון שהוא לא מבין כי ציור, היה נעים להיווכח שבכל זאת הוא מאחל לו מאה ועשרים שנה.

המייבקר הכי אלמוני היה של מרסל מרסו. הוא איחל לבן-גוריון יום הולדת שש. הוא היה אלמוני, כי בן-גוריון לא יודע מי זה מרסל מרסו.

המייבקר הכי מרווה היה המייבקר של אגור דת הכורמים, שהיה מורכב מכמה מילים, ושנים-עשר בקבוקי יין, משנת 1907. השנה בה עבד בן-גוריון ביקב. „היין הועבר לבקב בוקים בשנת 1938, כתבו מנהלי היקב, „ובאחד הבקבוקים יש מישקע. אבל אין הוא משפיע על האיכות. יש למוזג אותו בוהרי

רות, ולהשאיר את המישקע בבקבוק. חזקה על יין זה שהוא משוכח, ויש בכוחו להרסיף לשותהו און, וכזה, ורענונות. חבל שי בן-גוריון לא שותה אף פעם יין.

הכי חסכני היה מייבקר של פנחס רשישי, ראש עיריית פתח-תקוה. היה כתוב בו „ברכות לבכיות ליום ההולדת.”

ומייבקר עוד יותר חסכני היה המייבקר של מפא"י. הוא לא נכתב בכלל.

תרמיות

פריצה קוראת לגנב

הסבא היה מראשי קהילת יהלומנים בי-אנטורפן הבלגית, האב הוא האדם שהביא את הפירה ההולנדית הראשונה לארץ-ישראל והבן נעצר השבוע על-ידי המשטרה כחשוד בתרמית גדולה, אך לא מכובדת ולא חלור צינת: החלפת יהלומים ששוים כמה מאות אלפי דולרים בפסולת יהלומים השווה כמה עשרות אלפי דולרים לכל היותר.

היה זה אבינועם קריגר בן 29, שהחל עוסק בעסקי יהלומים אחרי שירותו הצבאי ופתח מלששת יהלומים שהלכה וגדלה משנה לשנה.

בשנה שעברה הפקיד קריגר, כנהוג בין יהלומנים, בבנק איגוד, כפיקדון על אשראי של יותר ממיליון לירות, יהלומים לטושים בשווי מאות אלפי דולרים.

כשניסה הבנק לממש את היהלומים בגלל אי-השלום חובותיו של קריגר, התברר שהיהלומים הוחלפו באבקות יהלומים.

החשד הראשון הועלה נגד המפקיד, שהיה יוצא ונכנס לכספת הבנק, לרגל עיסוקתו, והוא נעצר לחקירה.

עתון וכופית. חוגי היהלומנים, הנהלות הבנקים והוקרי המשטרה השוו את ה"מיקרה עם מיקרים דומים, בהם הוחלפו הבילות יהלומים בפסולת או בכוכיות. תרמיות אלה תכפי לאחרונה והשיטה די דומה ברוב המיקרים. גב רשלנות הבנקים היתה די דומה וגדולה. ליהלומנים מפקידי הפיקדון היקר ניתנה גישה כמעט חופשית לכספות, בהן היחזקו הפיקדונות בלי שהשגחה על-ידי הנהלה השגחה של ממש.

המשטרה חושדת שקריגר החליף את היהלומים באחד מביקוריו בבנק לשם מיון היהלומים. המיון נעשה כהכנה למכירה אפי-אפשרות אחרת: עשה זאת אחד כי-שליחי קריגר. אפשרות שלישית: התרמית בוצעה על-ידי פקיד הבנק.

כי הגישה לפיקדונות היא הפריצה הגדולה הקוראת לגנב: היהלומן מקבל את חב"ל-תו, החתומה בשעווה, לחדר המיון, בו נמ"צאים דרך כלל עוד מספר ממימים.

כן נמצא בחדר פקיד, נציג הבנק, הקורא עיתון או שותה את כוס תה שלו.

לאחר המיון מחזיר הממייין את היהלומים לפקיד וזה מחתימם שנית בשעווה. בעת ה"מיון יכול היהלומן להחליף את החבילה בי-חבילה אחרת שהוכנה מראש, ופקיד הבנק, שברדך כלל אינו מבין גדול ביהלומים, אינו יכול לגלות את התרמית על המקום.

פרמיות ושם טוב. הנפגעים העיקריים של תרמית מסוג זה הם היהלומנים עצמם. לאחר כל מיקרה מעין זה מעלות חב"רות הביטוח את הפרמיות. הבנקים מצמי צמים את האשראי ושםם של היהלומנים הי-ישראלים משוק העולמי מתערער.

התוצאה הוודאית של מיקרה התרמית הי-אחרון: היהלומנים יירשו מן הבנקים שינוי קיצוני בנוהל שמירת הפיקדונות ואפשרות המיון שלהם.

דרכי חיים

האי'ש שרוצה הביתה

אב אחד ושלוש אמהות (שתים חורגות), יש לגדעון שויילי (21). אבל הוא הסר-משפחה ובית. כלומר, הוא רוצה להיות בי-יתו, ועם משפחתו, אבל לא נותנים לו. הוא ניסה לחזור הביתה, כשסולק ממנו, כשאך נמלאו לו שש שנים, ומאז הוא חוזר ומנסה, במשך 15 שנים נוראות, אך עדיין לא רוצים בו.

הוא ניסה בטוב, וניסה ברע, וניסה בדר"כים הנואשות ביותר, והשבוע ניסה, כצעד אחרון, פשוט לערוך שביתת-שבת בפני בית-אביו הנעול בפניה.

לא יודע לבח. בשבתו שם, על המד-רכה, מספר גדעון את סיפור חייו העצוב לכל העוברים והשבים:

„כשרק מלאו לי שש שנים — זרק אותי

אבי מהבית. לא יודע למה. הסתובבתי בחוץ ושכנים נתנו לי אוכל. אחרי שנה שמו אותי במוסד של יתומים, בירושלים. שש שנים הייתי שם, לבד, ויש לא ביקר אותי. „אחרי זה לקח אותי המרדך והחזיר אותי הביתה, לחצי שנה. חשבתי שאני כבר נשאר, אבל שלחו אותי לקיבוץ. לא רציתי להיות

שובת שוויילי

ניסה בטוב, ניסה ברע

שם. לא נקלטתי. או שלחו אותי לקיבוץ אחר. גמרתי שם כיתה ח', ורציתי הביתה. „יום אחד הייתי בבית, עם המשפחה, וביום השני לקח אותי אבא אל המשטרה. הוא אמר להם שגנבתי לו שעון. קיבלתי שנתיים על-תנאי. אחרי שבאתי הביתה, הי-כה אותי אבי נורא והמשך להכות אותי עד שהייתי בורח בבוקר השכם ומסתובב כל היום בשוק הכרמל. ואז הופיעו יום אחד שוטרים, ואמרו שאני חשוד בפריצה. קיבלתי את השנתיים-על-תנאי, ונשלחתי לי-מוסד שערי ניקנור.”

מזלג בבטן. וכאן התחילה ההידרדרות. „אחרי חודש במוסד עשיתי את הפשע הי-ראשון שלי באמת. חנך אחד הלשין עלי, או הבסנתי לו מזלג בבטן. העבירו אותי לכלא יפו.”

„שם לימדו אותי, קודם כל, לעשן חשיש. כשחזרתי לשניו ניקנור. כבר הייתי שרוף. כשלא נתנו לי לעשן במוסד, החלטתי לבי-רוח עם עוד שישה חברים. גנבנו מכונה, עשינו שלוש פריצות. המשטרה תפסה אותי למחרת ברמת-גן, וכך זכיתי בבית נוסף: כלא תל-מונד.”

„אחרי שלוש שנות מאסר — חזרתי הי-ביתה. אבא זרק אותי מהבית. שוטטתי, חיי-פשתי עבודות, עסקתי בשטיפת-כלים במסעדות, אך אבא היה מופיע, מספר שאני גנב, והייתי נזרק מיד.”

„לא היתה לי ברירה. הלכתי שוב לפרוץ. נתפסתי. נשלחתי לתל-מונד.”

זהכל בגלל. „אחרי שנה וחצי שוח-ררתי על התנהגות טובה. באתי הביתה. שכנים סיפרו שאחותי גם נזרקה מהבית. „הלכתי למשטרה ודרשתי שיכריחו את אבי להחזיר לפחות את אחותי הביתה. אבל הוא שיקר שהיא בת שמונה-עשרה, ואמר שלא היא ולא אני ניכנס לביתה.”

„התחלתי לישון על המדרכה, לפני הבית. חליתי. קיבלתי מזר מין מחלה שאני מתעלף כל הזמן. קיבלתי עבודה בפונדק שאול, אבל גם משם פוטרתי כי אני מתעלף הרבה. פניתי לאגודה לשיקום האסיר. הם אמרו שאין להם עבודה בשבילי. אין לי יותר לאן ללכת. לפחות שיעזרו לי אבא שלי. הוא עשיר. יש לו אדמות. שידאג לי ביחוד שי-אני חולה עכשיו, והכל בגלל.”

„אני אשכ עכשיו על-ידי הבית של אבא שלי, האיש שהרס לי את כל חיי, עד שי-יתן לי לחזור סוף סוף הביתה, ולהתחיל בחיים של בן-אדם.”

פשעים

„אני צריכה לחיות!”

פרוצה חרשתי-אילמת התלוננה השבוע כי-משטרה ששלושה צעירים אנסו אותה ושדרו ממנה שלושים לירות. היתה זאת העדות הי-ראשונה לסוג פרוצות חדש בארץ: הפרוצות החרשות-אילמות.

סיפורה הפרוצה, שהסתייעה בי-סיפורה במתורגמן:

„אני לא עובדת במקצוע הזה הרבה זמן. אני בסך הכל בת 17. המזל הרע שלי בחיים